

מ"ת 50964/12/16 - חיים ברק כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 50964-12-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' כהן ואח'

לפני כבוד השופט רועי פרי

המבקש:
נגד
חיים ברק כהן

המשיבה:
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב ע"י
עו"ד דפנה יבין

החלטה

1. לפני בקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש, בחובה עתירה לצמצום התנאים המגבילים החלים עליו, בדמות ביטולו של צו ההרחקה מהמתלוננים.

עתירתו של המבקש לצמצום התנאים המגבילים, נסמכת, אליבא דבבקשתו עלי כתב, והדיון הממצה שקיימתי במעמד הצדדים, על חלוף הזמן מאז ההחלטה האחרונה בתיק ושינוי נסיבות, כטענתו.

המבקש עותר לצמצום התנאי המגביל של הרחקה מהמתלוננים, באופן כזה שלא יחול על מימוש חופש הביטוי הפוליטי שלו, לרבות הפגנות המותרות עפ"י הדין כנגד המתלוננים, בגין מעשיהם והחלטותיהם.

2. בקצירת האומר אציין כי כנגד המבקש ונאשמים נוספים, הוגש כתב אישום המייחס למבקש עבירות של קשירת קשר לפשע, מהומה ועלבון במקום ציבורי; רעש באמצעות מכשירי קול; הגנת קטין מפני פרסומים מזיקים; פגיעה בפרטיות; סחיטה באיומים; הטרדה באמצעות מתקן בזק; הפרת הוראה חוקית; תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור.

בד בבד עם כתב האישום, הוגשה כנגד המבקש ונאשמים נוספים, בקשה לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996, בחובה עתירה להארכת התנאים המגבילים עד לתום ההליכים, ובתוך כך הרחקה למרחק של 500 מטרים מהמתלוננים ומקורביהם, איסור יצירת קשר ישיר או עקיף עימם, הפקדה כספית, ערבות עצמית וערבות צד ג'.

3. נטען בכתב האישום כי במועדים הרלוונטיים החזיק המבקש בחשבון בנק בבנק לאומי, שהיה מצוי

ביתר חובה. סמוך לחודש יולי 2013 פתח הבנק בהליך אזרחי כנגד המבקש לפרעון החוב, לרבות בהליך הוצל"פ.

בהמשך, באוקטובר 2014 החליט המבקש לפעול כנגד מנכ"לית בנק לאומי, גב' רקפת עמינוח ובני משפחתה ואף כנגד מנכ"ל בנק הפועלים דאז, מר ציון קינן - להלן: "המתלוננים", כשהוא מאגד סביבו אחרים באמתלה, אליבא דכתב האישום, כי מדובר בפעילות ציבורית אזרחית נגד ראשי מערכת הבנקאות בישראל.

המבקש ונאשם נוסף הפעילו דף ברשת החברתית פייסבוק וכן אתר בשם: "באים לבנקאים", על מנת שאלה ישמשו כפלטפורמה ליצירת קשר עם פעילים אפשריים לצורך הוצאת המאבק אל הפועל.

כתב האישום כאמור מגולל פעולות שונות שקיימו המבקש ונאשמים נוספים כנגד המתלוננים ומקורביהם, בעיקר לאורך התקופה שבין 2014-2015, מתוך מטרה לפגוע בפרטיותם, באמתלה, כנטען בכתב האישום, כי מדובר בפעילות ציבורית אזרחית.

במסגרת פעילות זו הגיעו המבקש ונאשמים נוספים בסמוך לבית המתלוננים ובית ספרה של בתה הקטינה של המתלוננת, קראו קריאות שונות באמצעות מגפון, ביצעו שיחות טלפון מתועדות אל המתלוננים ומקורביהם ופרסמו אותן בהמשך באתר במרשתת.

פיזרו כרזות על שמשות כלי רכב באזור בתי המגורים של המתלוננים ואף בחצר בית הספר בו למדה בתה הקטינה של המתלוננת.

בנוסף, מיוחסת למבקש עבירה של סחיטה באיומים, המתייחסת לסרטון שיועד למתלוננת ופורסם במרשתת.

בסרטון אומר המבקש כי אם המערכת הבנקאית לא תחדל תוך 30 ימים מהליכי ההוצל"פ נגד ילדי חייבים שונים, יערב המבקש את בנותיה של המתלוננת במאבק שהוא מנהל נגדה.

בחלוף כחודש ומחצה התייצב המבקש ליד בית ספרה של הבת, בשעת לימודים, וקרא קריאות שונות בגנותה של המתלוננת, באמצעות מגפון.

תיעוד האירוע פורסם במרשתת.

4. בהחלטה מפורטת, מיום 12.2.17, קבע כב' השופט קורנהאוזר קיומן של ראיות לכאורה בתיק דנן.

כב' השופט קורנהאוזר ציין כהאי לישנא: **"המניע לביצוע העבירות, כמניע חברתי-פוליטי, או מניע אישי, דינו להתברר במהלך ניהול ההליך בתיק העיקרי. בית המשפט בוחן בשלב זה את קיומו של פוטנציאל ראייתי בלבד, כזה שיש בו משום סיכוי סביר להביא לידי הרשעת המשיבים במיוחס להם, ולא מעבר**

לכך".

עוד נקבע, בהחלטתה זו, כי משהוגש כתב האישום, כל מגע של המבקש והנאשמים הנוספים עם העדים שבכתב האישום, עלול להביא לשיבוש הליכי משפט ואף לבסס עבירת שיבוש הליכי משפט והטרדת עד. מנגד, בחינת מידת הפגיעה במבקש וביתר הנאשמים, בעצם קביעת התנאים המגבילים המבוקשים, **"מביאה לכלל מסקנה כי אין בהם משום פגיעה ממשית בזכויותיהם"**.

באחריתה של ההחלטה, הורה כב' השופט קורנהאוזר, על החלת התנאים המגבילים, ובתוך כך הרחקה למרחק 500 מטרים מעדי התביעה באישומים הראשון והשני וכן מבני משפחותיהם, איסור יצירת קשר ישיר או עקיף עם אחד מעדי התביעה באישומים הראשון והשני ובני משפחותיהם, לצד ערבות עצמית ע"ס 4000 ₪.

5. על החלטת בית המשפט השלום הוגש ערר לבית המשפט המחוזי בתל אביב -

עמ"ת 54472-02-17, שנדון בפני כב' השופט גרשון גונטובניק.

ביום 5.4.17 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב את הערר בעיקרו.

בית המשפט המחוזי קבע כי ערר זה מעורר את המתח **"במלוא עוזו - שבין חופש הביטוי לבין גבולותיו; הוא מעורר את השאלה - במלוא כובד משקלה - של לגיטימיות הנקיטה בצעדים פליליים נגד מי שנטען כלפיהם שחצו את הקווים האדומים הסבים סביב מחאה חברתית"** - ע' 1, ש' 12-14.

לאחר קיום שתי ישיבות טיעון, העברת חומרי חקירה לעיונו של בית המשפט המחוזי והשלמת טיעון בכתב, קבע כב' השופט גונטובניק כי אין מקום לאפיין את פעילות העוררים "כאמתלה", כפי שהגדיר זאת כתב האישום. **"חומר החקירה משקף תמונה ברורה של מחאה ציבורית אותנטית"**.

בית המשפט המחוזי קבע כי העוררים יצאו למאבק ציבורי נגד הליכי הגבייה של הבנקים. היה זה מאבק ציבורי, ולא אמתלה של מאבק שכזה. מכאן, קיומו של מאבק ציבורי מכניס למסגרת השיקולים הרלוונטיים את זכות היסוד לחופש הביטוי.

בית המשפט המחוזי קבע כי אין ספק כאשר המדינה באה לנקוט בהליכים פליליים נגד מי שמוחים מחאה חברתית, נפגעת הזכות לחופש הביטוי פגיעה קשה במיוחד - **"נפגעת ליבתו של כבוד האדם"**, כדברי כב' השופט גונטובניק.

בית המשפט המחוזי, ערך איזון וסקל את השיקולים הרלוונטיים, בסוגיות השונות המתעוררות בתיק זה, ובין היתר: אופי המחאה והמאבק; הזכות לחופש ביטוי ומעמדה כזכותי חסית שאינה מוחלטת; האם המחאה חצתה את גבולות הלגיטימיות; הצורך בבחינת סוגית הראיות לכאורה בצורה זהירה, תוך שיקוף הרצינות שבה יש להטיל מגבלות על חופש הביטוי והמחאה ובחינת פלילותן של הפעולות באיזמל מנתחים.

בית המשפט המחוזי מגיע לכלל מסקנה כי המגבלות שהוטלו על המבקש (ויתר העוררים) מוצדקות בעיקרן בנסיבות העניין. בית המשפט קובע כי מדובר במגבלות מתונות - ע' 20, ש' 7-9.

יחד עם זאת, בית המשפט, קיבל את הערר במובן זה, עת קבע כי די בהוראה האוסרת על יצירת קשר ישיר או עקיף עם העדים ובהרחקה מהמנכ"לים ובני משפחותיהם, חלף הרחקה מכלל העדים (ודוק, המאשימה בבקשתה כלל לא ביקשה תנאי שכזה).

"כדי להצדיק מגבלות מתונות ולגיטימיות אלה אין צורך לצלול לעובי הקורה הפלילית. די בבסיסן של ראיות לכאורה בעוצמה נמוכה יחסית, ואין לי לפיכך הצורך לקבוע בהחלטה זו אם עוצמתן גבוהה. סוגיה זו תתברר בהליך העיקרי" - ע' 20, ש' 24-26.

אחרית דבר, הערר נדחה באשר למגבלה המוטלת ביצירת קשר ישיר או עקיף עם עדי התביעה באישומים הראשון והשני. הערר נדחה לגבי המגבלה בדמות הרחקה מהמתלוננים ובני משפחותיהם ומקורביהם וכן איסור יצירת קשר ישיר או עקיף עמם.

לאור העובדה שהמאשימה לא ביקשה הרחקה פיזית מכל עדי התביעה, מושא האישום הראשון והשני (למעט המתלוננים ובני משפחותיהם) - מגבלה זו בוטלה, בהינתן שדי במגבלה האוסרת יצירת קשר ישיר או עקיף עמם, כדי לשמור על האינטרסים המוגנים.

6. בישיבת יום 12.4.18 התקיים בפני דיון ממצה במעמד הצדדים, בבקשה לעיון חוזר, כשבחובה העתירה לביטול תנאי ההרחקה מהמתלוננים.

המבקש הגיש את הבקשה בעצמו ובשמו בלבד, ללא יתר הנאשמים כאמור.

המבקש חזר על בקשתו, ונסמך בבקשתו, על הדברים עימם חתם כב' השופט גונטובניק, את החלטתו: **"ככל שיתעורר צורך לסטות מתנאים אלה, במקרים קונקרטיים, יוכלו העוררים לפנות בבקשה מתאימה לגורמים המוסמכים ולבית המשפט קמא" - ע' 26, ש' 18-19.**

המבקש טען כי בעטיו של חלוף הזמן - שנה מעת ההחלטה בערר, ושינוי הנסיבות - ראוי ונכון לבטל את תנאי ההרחקה כאמור.

המבקש הפנה להוראות החוק להגנת הפרטיות וחוק איסור לשון הרע, וטען כי ניתן לפגוע בפרטיות באשר לסוגיה שיש לגביה עניין ציבורי והפרסום אינו כוזב.

המבקש הפנה למסמכים חדשים, שהגיעו לידי, מכוח בקשה שהגיש לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי - פרוטוקול ישיבת ר' אח"מ עם מנכ"ל איגוד הבנקים מיום 17.5.15 (צורף לבקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש,

עמודים 38-41) ומסמכים נוספים שסומנו על ידי, במהלך הדיון - **במ/1-במ/3**.

באשר לפרוטוקול הישיבה שהתקיימה ביום 17.5.15, טען המבקש כי מדובר בישיבה שנערכה **עוד בטרם התייצבו המתלוננים במשטרה**, כאשר קצין אח"מ מרחב ירקון, התבטא בישיבה כי: "עו"ד ברק כהן מוכר לנו. ברק מייצר מחאות חברתיות בתל אביב", ובהמשך ציין: "אנו מאוד רוצים לטפל בו".

במ/1 - פרוטוקול ישיבה בפרקליטות המדינה בעניינו של המבקש, ישיבה מיום 5.1.15.

במ/2 - מכתבו של קצין אח"מ מרחב ירקון, מיום 12.5.15, בעקבות פגישתו עם עו"ד פנחס פישלר, ב"כ של המבקש.

במ/3 - מכתבה של ב"כ המשיבה, מיום 11.4.18, למבקש לעניין בדיקתה מול קצין אח"מ מרחב ירקון אשר למפגשים נוספים שקיים בקשר לחקירה.

המבקש טען והטעים כי המשטרה לא התרכזה בסיכול או מניעה של מעשי פשיעה, אלא התכלית העולה מהמסמכים אליהם הפנה, הינה מניעת האפשרות להוציא מחאה פוליטית בתנאים לגיטימיים - ע' 28, ש' 35-36, ובתוך כך ההחלטה על פתיחת החקירה נבעה משיקולים זרים (ראו בנוסף סעיפים 13-22 לבקשה לעיון חוזר).

בעניין מחאה ציבורית לגיטימית, הפנה המבקש **לבג"ץ 6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל ואח' נ' משטרת ישראל (8.10.17)**.

המשיב טען כי הותרת תנאי ההרחקה מהמתלוננים, פוגעת בשמו הטוב, בהכנסתו ובזכותו לחופש ביטוי והזכות למחאה בצורה לגיטימית, בהתאם לזכותו עלי דין והפסיקה

בעניין **בג"ץ 2481/93 יוסף דין נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456; בג"ץ 6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל ואח' נ' משטרת ישראל (8.10.17)**.

"מחר בבוקר אני הולך ומחזיק את פסקי הדין ומפגין נגד רקפת וציון אז המדינה תאמר שהוא הולך מממש זכותו? לא. היא תאמר שאני לא קיימתי את הוראות בית המשפט. אני לא רוצה. אני רוצה לבוא עם תוכן לגיטימי שיהיה מעצבן, מה שמותר. מותר להיות מעצבן ואסור לבצע עבירה. לא אמרתי שאני מעודד את זה, בטח לא אלימות. לא בעניין הזה ולא בסביבה שלי ולא איתי" - ע' 29, ש' 3-6.

7. ב"כ המשיבה, הפנתה לתגובת המדינה עלי כתב והוסיפה וטענה במהלך הדיון כי ערר שהוגש על החלטת בית המשפט השלום נדחה ע"י בית המשפט המחוזי, עם שינוי קל כאמור.

היה על המבקש להגיש בר"ע לעליון, שלא הוגשה.

התובעת הסכימה כי אכן חלף זמן מהחלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, יחד עם זאת אין בנמצא נסיבות חדשות.

התובעת הפנתה להחלטתו של כב' השו' גונטובניק ע' 17 - לפיה מחאתו של המבקש חצתה את הפעילות הלגיטימית.

"מחאת העוררים פגעה בצורך בסיסי זה (מהותה של הפרטיות היא בזכות להיעזב לנפשך, ר.פ.). היא חצתה, לטעמי, את גבולות הלגיטימיות" - ע' 17, ש' 21-26.

בית המשפט המחוזי לא קבע כי למבקש אין זכות להפגין, אלא מה שעמד בלב ההחלטה היה שמעשיו של המבקש ויתר הנאשמים יצאה מגבולות חופש הביטוי לכאורה.

התובעת טענה כי המפגש בין קצין המשטרה לעורך דינו של המבקש (במ/2) התקיים 5 ימים עובר לישיבה בין ראש אח"מ למנכ"ל איגוד הבנקים. ב"כ המבקש כתב לקצין אח"מ ירקון מכתב חריף בנוגע להתנהלות המשטרה כלפי המבקש, וחלף מענה בכתובים, הלה הוזמן לפגישה, במהלכה שטח את טענותיו.

"המשטרה ובית המשפט יודע זאת לא אוכפת את החוק רק בדיעבד. היא לא רק עוצרת וחוקרת אלא יש לה כל מיני דרכים להגיע לשטח. היא מזמנת גורמים לפגישות גם בהיבט המודיעיני...".

הפגישה בפרקליטות (ת/1) נערכה 5 חודשים לפני המפגש בין ב"כ המתלוננים לקצין אח"מ ירקון. **"תכנית המשטרה לא הושפעה כהוא זה מאותה פגישה שנערכה 5 חודשים אחרי" - ע' 32, ש' 9.**

התובעת, ציינה, למעשה, כי ניתן שלא לאהוב את סגנונו של אותו קצין אח"מ ירקון, אך בסופו של דבר מדובר בראיות ובכתב אישום ומי שהגיש אותו היתה הפרקליטות ולא משטרת ישראל. כתב האישום הוגש בדצמבר 2016 **"הרבה אחרי המפגש במשטרת ישראל לאחר שהראיות נבחנו ע"י לא פרקליט אחד וכתב האישום הוגש".** ההכרעה תהיה במשפט.

המחלוקת בתיק זה, טענה התובעת, הינה מחלוקת משפטית בעיקרה, כי העובדות, בעיקרן אינן במחלוקת - האם מדובר בחופש הביטוי, אם לאו.

דין והכרעה

8. לאחר ששמעתי ברוב קשב טיעוני הצדדים, עיינתי במסמכים השונים שהוצגו לעיוני ובהחלטותיהם של כב' השופט קורנהאוזר וכב' השופט גונטובניק - נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

9. אין חולק, הזכות לחופש הביטוי הינה זכות יסוד בסיסית, מהותית וחשובה, במדינה דמוקרטית, לה

"מקום של כבוד בהיכל זכויות היסוד של האדם" - בג"ץ 153/83 אלן לוי נ' מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, פ"ד לח(2) 393.

קיימות גישות שונות ביחס לשאלה האם זכות זו נגזרת מכבוד האדם, אליבא דחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

יחד עם זאת, חופש הביטוי הפוליטי, כפי שציין כב' השופט גונטובניק בהחלטתו, "קשור בקשר ענייני הדוק לכבוד האדם".

כבוד השו' גונטובניק קבע כי הפגנה ומחאה נגד הליכי הגבייה של הבנקים נופלת אפוא לגדר זכות הביטוי הפוליטי, ומשכך עסקינן בזכות נגזרת מהזכות לכבוד.

10. יחד עם זאת, יש לזכור כי חופש הביטוי היא זכות יחסית.

אכן, ותמים דעים אני עם המבקש, חופש הביטוי כולל גם דעות מרגיזות או "מעצבנות", כדבריו, ובתוך כך מחאה במסגרת זו, יחד עם זאת, הדבר נכון ככל שלא נחצו הקווים האדומים וככל שלא יצאה המחאה מכלל שליטה לתחום הבלתי לגיטימי, דהיינו שעניין לנו בביצוע עבירות פליליות, לכאורה.

בעניין זה, שתי ערכאות קבעו באופן חד משמעי, בהחלטות מפורטות, כי קיימות גם קיימות ראיות לכאורה, למיחוס למבקש, בתיק שלפני.

מועד ישיבת ההוכחות הראשונה קבועה בתיק העיקרי ליום 6.5.18.

בהליך העיקרי, טרם החל להישמע שלב שמיעת הראיות, טרם נשמע ולו עד תביעה אחד, ומכאן לאור קביעותיהן החד משמעיות של כב' השופטים קורנהאוזר וגונטובניק - התשתית הראייתית שנקבעה, והמספיקה להליך שבפני, כהליך ביניים עלי חוק המעצרים, שרירה וקיימת.

לאחר שעיינתי במסמכים שהוצגו לי ע"י המבקש (פרוטוקול הישיבה עם מנכ"ל הבנקים, במ/1, במ/2, במ/3) ומנגד הסברי ב"כ המשיבה - נחה דעתי כי אין במסמכים אלה כדי **"להפוך את הקערה על פיה"**, כדרישת הפסיקה (בש"פ 90/15 **ראפאת דבש נ' מדינת ישראל, 2.3.15**), כדי לקבוע כאן ועכשיו, בהליך הביניים שבפני, שכל כולה של החקירה יסודה ברדיפה אחר המבקש, מבלי קשר למתלוננים ולמעשיו כלפיהם, וכי הכל מהול בשיקולים זרים, כטענתו.

כתב האישום נסמך על ראיות, שלגביהן נקבע (בשתי ערכאות) כי עומדות המה בדרישה הצריכה לעניין כראיות לכאורה, אליבא דהלכת **בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133**.

חזקה על התביעה הכללית, כרשות ציבורית, שנשמכת היא על ראיות מספיקות, אליבא דמבחן "האפשרות הסבירה להרשעה" (בג"ץ 2534/97 יונה יהב נ' פרקליטת המדינה, פ"ד נא(3) 1) בהגישה כתבי אישום כנגד נאשמים, ולא מושפעת היא מרעשי רקע כאלה או אחרים, לחצים של גורמים בעלי עניין או התבטאות כזו או אחרת של קצין משטרה.

שתי ערכאות שבדקו את חומר הראיות הגיעו לכלל מסקנה אחת וזהה, כי קיימות ראיות לכאורה בתיק זה, למיוחס למבקש.

ודוק, התובעת בטיעוניה בפני, טענה כי אותו קצין שמוזכר, משמש הוא כעד תביעה (ע' 29, ש' 29), כך שיוכל המבקש לחוקרו, ככל שיחפוץ, במסגרת ההליך העיקרי, כדי לבסס טענותיו לרדיפה כזו או אחרת.

11. טענות כגון רדיפה, אופן התנהלות רשויות אכיפת החוק וכיו"ב, הינן טענות הנגזרות מהטענה המקדמית בדבר הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.

טענה זו, ככל טענה מקדמית, מקומה להתברר בהליך העיקרי ולא בהליך ביניים עלי חוק המעצרים.

מעבר לכך, טענה מסוג הגנה מן הצדק, דורשת הוכחה והנחת תשתית ראיתית, ומכאן מקומה להתברר בהליך העיקרי.

12. בית המשפט המחוזי בתל אביב בהחלטתו המפורטת, קבע כי אומנם, אין מקום לאפיין את פעילות המבקש ויתר הנאשמים "כאמתלה", כפי שהגדיר זאת כתב האישום, ו-"חומר החקירה משקף תמונה ברורה של מחאה ציבורית אותנטית", יחד עם זאת המחאה חצתה את גבולות הלגיטימיות (ע' 17, ש' 21-26).

"מחאת העוררים פגעה בצורך בסיסי זה (מהותה של הפרטיות היא בזכות להיעזב לנפשך, ר.פ.). היא חצתה, לטעמי, את גבולות הלגיטימיות".

הצדדים מסכימים כי בתיק זה, המחלוקת העיקרית, שניטשה ביניהם, הינה בהיבט המשפטי - האם מעשיו של המבקש (ויתר הנאשמים) עומדים בגדרי הזכות לחופש הביטוי במובנו הלגיטימי והחוקי, אם לאו. כפי שנקבע בהחלטותיהם של כב' השופטים קורנהאוזר וגונטובניק, הדברים יתבררו (ומקומם הטבעי להתברר) בהליך העיקרי.

"המניע לביצוע העבירות, כמניע חברתי-פוליטי, או מניע אישי, דינו להתברר במהלך ניהול ההליך בתיק העיקרי. בית המשפט בוחן בשלב זה את קיומו של פוטנציאל ראיתי בלבד, כזה שיש בו משום סיכוי סביר להביא לידי הרשעת המשיבים במיוחס להם, ולא מעבר לכך" - דבריו

של כב' השופט קורנהאוזר, ע' 3 להחלטתו.

"כדי להצדיק מגבלות מתונות ולגיטימיות אלה אין צורך לצלול לעובי הקורה הפלילית. די בבסיסן של ראיות לכאורה בעוצמה נמוכה יחסית, ואין לי לפיכך הצורך לקבוע בהחלטה זו אם עוצמתן גבוהה. סוגיה זו תתברר בהליך העיקרי" - דבריו של כב' השופט גונטובניק, ע' 20, להחלטתו, ש' 24-26.

13. ודוק, המבקש מפרש לא נכונה, לטעמי, את שולי החלטתו של כב' השופט גונטובניק, כבסיס עצמאי לבקשתו: **"ככל שיתעורר צורך לסטות מתנאים אלה, במקרים קונקרטיים, יוכלו העוררים לפנות בבקשה מתאימה לגורמים המוסמכים ולבית המשפט קמא" - ע' 26, ש' 18-19.**

הכוונה, ככל שיווצר צורך קונקרטי, לאפשר הפחתה מרדיוס ההרחקה שנקבע, כגון אירוע משפחתי שמתקיים בסמיכות, כזו או אחרת, לבתייהם של המתלוננים או בני משפחתם.

14. סוף דבר, סבורני כי המגבלות שהוטלו על המבקש הינן לגיטימיות ומנימליות ביותר, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לו לכאורה, המסה המצטברת של האירועים החוזרים ומתמשכים, כפי שקבע כב' השופט קורנהאוזר (ע' 3, פסקה 4), והכרעתן של שתי ערכאות בדבר קיומן של ראיות לכאורה למיחוס לו.

יפים בעניין זה, דבריו של כב' השופט גונטובניק: **"כדי להצדיק מגבלות מתונות ולגיטימיות אלה אין צורך לצלול לעובי הקורה הפלילית. די בבסיסן של ראיות לכאורה בעוצמה נמוכה יחסית, ואין לי לפיכך הצורך לקבוע בהחלטה זו אם עוצמתן גבוהה. סוגיה זו תתברר בהליך העיקרי" - ע' 20, ש' 24-26.**

15. עיינתי בפסיקה, אליה הופנתי ע"י הצדדים ובעיקר, בג"ץ 6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל ואח' נ' משטרת ישראל (8.10.17); בג"ץ 1983/17 מני נפתלי נ' היועץ המשפטי לממשלה (27.4.17), ונחה דעתי כי אין בפסיקה זו להועיל לעניינו של המבקש בבקשתו.

בבג"ץ מני נפתלי, נדונה עתירתו של העותר ואחרים לקיים הפגנות ומשמרת מחאה מול מעונו הפרטי של היועץ המשפטי לממשלה.

העתירה נדחתה, תוך שבית המשפט העליון חזר על שנקבע בהלכת בג"ץ 2481/93 דיין נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456.

"...הפגנה אן עצרת מחאה ליד מעונו הפרטי של איש ציבור, מקום שקיימת חלופה אפקטיבית (כגון משרדו), מקימה חזקה כי התכלית, לפחות העיקרית, של ההפגנה או משמרת המחאה אינה מימוש חופש הביטוי והמחאה אלא ניסיון להשפעה לא לגיטימית על איש הציבור במילוי תפקידו ע"י יצירת לחץ אישי עליו ועל בני משפחתו, כמבואר לעיל, ועל כן פעילות כזו אינה חוסה תחת ההגנה על חירות ההפגנה...ככלל יש לאסור הפגנה או עצרת מחאה ליד מעון פרטי" - דברי כב' השופט מני מזוז, פסקה 16.

בעניין בג"ץ התנועה לאיכות השלטון בישראל, עסקין בעתירה כנגד החלטת משטרת ישראל להתנות בקבלת רישיון הפגנות המתקיימות מדי מוצאי שבת, בכיכר גורן בפתח תקווה,

כ- 400 מטרים מביתו של היועץ המשפטי לממשלה, כמו כן העתירה הופנתה כנגד דרישת המשטרה שלא לקיים עוד את ההפגנות האמורות בכיכר, מטעמים של פגיעה בסדר הציבורי.

העתירה התקבלה, במובן זה שבג"ץ קבע כי עסקין בהפגנות ש"הלכת דין" איננה חלה עליהן. מדובר בהפגנות שחלים עליהן העקרונות הרגילים של איזון בין הזכות לחופש ביטוי ולפעולות מחאה לבין השיקולים של שמירת הסדר הציבורי, תוך הפעלת נוסחת האיזון של הסתברות קרובה לוודאי כי ההפגנות במקום יגרמו לפגיעה קשה ורצינית בסדר הציבורי ובביטחון הציבור.

בג"ץ קבע כי החלטת המשטרה להעברת ההפגנות מהכיכר למקום אחר אינה עומדת בתנאים אלה.

כאמור פסיקה זו עסקה בזכות ההפגנה או המחאה **כלפי אישי ציבור**, ובכלל זה היועץ המשפטי לממשלה. על פני הדברים, ומבלי לקבוע מסמרות, בהליך הביניים שבפני, המתלוננים מושא תיקנו, **אינם אישי ציבור**.

בבג"ץ התנועה למען איכות השלטון בישראל הותרה הפגנה **400 מטרים** מביתו של היועץ המשפטי לממשלה, דהיינו באותה כיכר גורן, מכאן קיימת הרחקה מאיש הציבור וממעונו הפרטי.

לא ברור כיצד הדבר משרת את עניינו של המבקש, שהרי המבקש מורחק מהמתלוננים ובני משפחתם, **מרחק של 500 מטרים**.

בבג"ץ מני נפתלי כאמור נדחתה העתירה, כך שלא הותרה מחאה ליד מעונו הפרטי של איש הציבור, מקום שיש חלופה בדמות קיום מחאה מול משרדו הרשמי.

16. מכלל הטעמים דלעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

